

Lutasedlar í Hapadráttinum

Lutasedlar fyri 1. hálvár 1967 í hapadráttinum eru nú sendir seljarunum úti um landið. Lutasedil er galdandi fyri allar 3 dráttirnar í hálvárinum, har drignir verða 296 vinningar fyri ialt

kr. 86.500,00

Fyri at hava møguleika at vinna í øllum dráttunum má lutasedil verða vissadur longu nú til 1. drátt, ið verður 23. februar.

Seðlar kunnu fáast hjá hesum, ið eru góðkendir hapadráttarseljarir:

Hans E. Johannesen, Norðepli
H. J. Matras, Viðareiði
Mikkjal á Bergi, Klakksvík
Óli Ellingsgaard, Eiði
Axel Petersen, Norðskála
Jacob Emil Hansen, Leirvík
Hans í Bartalstovu, Syðrugøtu
Hanna R. Jacobsen, Glyvur
Irena Johansen, Strendur
Ingibjörg G. Johansen, Signabø
Maria Olsen, Vestmanna
Tórstein Niclasen, Miðvági
Mogens Jacobsen, Sorvág
Herrid Joensen, Mykines
Svanhild Nybo, Hestur
Niclas Jensen, Hvalba
Ragnhild Hammer, Trongisvág
Erling Poulsen, Vági
E. Hauptmann, Lopra
Sigrid Olsen, í Lon, Tórshavn
Martina Jacobsen, N. Finsengøta, Tórshavn

Havnin, 23. jan. 1967

FØROYA LANDSTYRI
(Hapadrátturin)

Fokker Friendship
turbojet
frá

ICELANDAIR

Keypmannahavn 4 tím.
Bergen 2 "
Reykjavík 2 "

FLOGFELAG FØROYA
tlf. 3200 Tórshavn
tlf. 55 Sorvág

FØROYA

BANKI

banki FØROYA

Skála skipasmiðja & handilsvirki

SKÁLA

Telefon Runavík 7260

Stálskipasmíð

Sleipistöð
Skipasmiðja
Mekaniskur verkstaður
Elektriskar installatiónir
Skipsútgerð
Fiskaútflutningur
Sildaútflutningur
Frystivirki
Matvorubúð
Klædnabúð
Kol

Nýmótans fiskavirki við kuldagoymslum

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Spinnið í Gøtu

tygum fáa gott tógv, og skjóta avgreiðslu.

Vit keypa óvaskaða og vaskaða ull og selja øll sløg av føyyskum tógvi.

TØTINGARVIRKIÐ

v/ Ólavur Gregersen — tlf. 20 í Gøtu

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Charlie stýrði múldjórnum. Hann varskógvaði aftur eftir í myrkið og tey illa vekraðu børnini steðgaðu. Í fylgi við faðir Doonan fór eg fram at vita, hvat ið feilt.

Fyrstu varningina fingur vit av gapandi rívu í eyrinum á vegnum. Og hálvtrýss stig longur frammi var øll rókin farin og hevði tikið vegin við sær. Benið var nýtt, tað livdi enn í bakkanum — skriðurnar lupu skróandi oman í gjónna. Faðir Doonan bað okkum ansa okkum. Vit vóru ov nær lopinum. Eggin rørdist — vit stóðu á einum leysum steini — og líkt var til, at eitt vegpetti aftrat skuldi leypa. Vit runnu aftur eftir hæli.

Vit stardu sum lamd. Her vóru eingi líkindi til at sleppa longur, vit kundu ikki fara niður í helvitisovnin í dalinum, vit kundu ikki venda við ... men kundu vit kanska sloppið útum? Tá ið eg sá faðir Doonan hyggja upp og eygleiða tað flókta vavi av grønum plantum, sum hevjaðu seg steyrrætt upp av jadaranum, skilti eg, at hann etlaði at fáa okkum at fara tann vegin.

Tað sást einki annað enn berg fyrri í mánalýsinum — eg fekk ikki eyga á bakkan í erva fyrr enn eg hevði start leingi, heilt upp móti stjórnum. Tað tykist vónleyst.

Charlie varnaðist hvar í faðir Doonan hugdi og fylgdi við eygunum. »Múldjór kunnu klóra seg fram næstan alla staðnis«, teskaði hann sorgarbundin, »men hatta er teimum ovboðið.«

»Nei«, helt faðir Doonan. Hann suffaði tungliga og segði: »Men so sleppa vit teimum.« Honum tókta synd í djórnum. »Og børnini?« spurdi fyrstodukvinnan bitsk. »Skulu vit eisini sleppa teimum? Tey eru ikki geitir.«

»Tja«, segði Marcel, »men tey lamdu?« Hann stardi tóm-oygdur móti leypunum, »hvør skal bera tey?«

Faðir Doonan hugdi bilsin at honum: »Vit skulu bera tey,« segði hann.

Marcel lat munnin upp. Harry Frobisher fangaði eygu hansara við yvirbrá, ið ikki so lett var at týða — men eg skilti at á fyrsta sinni hevði faðir Doonan fingið partamann í honum. Marcel hugdi niður, smáflemti murrandi og tagdi.

»Vit leggja lesning harnið-an,« segði blámaðurin kvikliga við faðir Doonan. »So kunnu tey styðja seg við hann.« Hann tók knív og togrullu av sær, og hann og faðir Doonan klintraðu niðan eftir. Eg hoyrði hvussu teir høgdu alt burtur, sum forðaði — teir vóru horvnir í myrkrinum, og bert ljóðið segði frá, hvar ið teir vóru.

»Her hendir altíð okkurt,« lat í fyrstodukvinnuni. Hon

hevði ikki kropp til at vera bjargamaður; men tað hevði eg heldur ikki. Hon vendi sær á móti borninum sum kenslukvinnu, ið fer at seta bornunum ringan setning fyrri. »Hatta klára vit sum einki, óvitar, halda tit ikki tað?« Nok ur flentu uttan at fata nakað og hini svóvu.

Hon fór at taka av djórnum og býta tað, ið neyðugt var, í rúgvur — nakrar váðir, heiluvág, blikkamat. Kortini var byrðar stór. Aftur tók hon nakkað burturav, eitt sindur av klæðum og skóm og nakrar fløskur av konjakki lat hon liggja eftir. Óekta á málinum helt hon fyrri: »Múldjór duga altíð at finna sær føðina.« Men alt fór í sor uttan um okkum, um tað ikki fór upp í loga, og hon gavst at vera hykil. Eygnabrá hennara segði djórnum deyðadóm.

Tað raplað framvegis einstakar greinar oman, og tá ið lóta var farin súst so kámt nakrir koma út úr kjarrinum við togum. Tíandi av møði fóru Charlie og faðir Doonan at býta restina av góðsinum í millum okkum. So hugdi svertingurin at teimum spitolus bornunum í leypunum, brá sær á og tveitti annað barnið upp á ryggin av Marcelli. Maðurin var illa við, men tá hann sá, at har gjordist einki við, gav hann seg undir við tí útlininum í andliti, ið er fransmonnum egið, og entá legði barnið armarnar um hálsin á honum. Faðir Doonan læi so spakuliga. Hann tók sjálfur eitt av bornunum, svertingurin tók tað triðja. Charlie dvöldi á

meðan hann hugdi av mær yvir á Harry Frobisher.

»Hasin fóturin, Harry ...« byrjaði hann.

»Eg taki mín part,« segði Harry Frobisher.

Faðir Doonan lyfti tað seinastu, eina evurslitta gentu, upp á ryggin á honum. Charlie setti á bandið at vita, um fast var. »So lesa vit okkum,« segði hann sum tað var at fara á seiðaberg.

Faðir Doonan fekk hinu børnini á fótur, sendi tey fyrstu upp við einum bresti í rumpina. Tey otaðu seg uppeftir sum smáir apukattar og hildu væl um bandið. Óvitar vita einki um at vera bangin — fyrrrenn tey vaksnu smitta tey. Tey leu og banaðu sær veggjøgnum kjarrið niðan gjøgnum ta brottu liðina. Einastur, ið bangin var, tað var eg — og kanska Marcel eisini. Faðir Doonan og Charlie vegaðu undan, hjálptu óvitunum har ringast var um, og tóku í tey, hvørja ferð tey vildu snáva á. Harry Frobisher bannaði ræðuligt, hvørja ferð tað ringa beini kom í. Av og á bað faðir Doonan okkum steðga. So tveittu vit okkum har sum vit vóru stóð og royndu ikki at hyggja niður.

»Ája,« teskaði Marcel mær í oyra so syrgin (og altíð var brennivínsroykur í anda hansara) »og eg sum rýmdi úr góðum noslugum fangahúsi fyrri at koma mær her uppi.«

»Halt munn,« segði eg.

»Vit treingja til okkurt skemtiligt.«

»Eg vil ikki hava nakað. Eg eri ræddur.«

Tað var hann eisini, tað sá

eg nú. Var tað óttin, ið gjørdi hann fjákutan — ella var hann frá upphavi bara fivil? Meðan hvílt var, lógu vit lið um lið í grasinum, og beint omanfyri okkum sóu vit í gumpin á fyrstodukvinnuni. Marcel varnaðist hann og kagaði. Hann rætti hondina upp og klappaði honum. Fyrstodukvinnan geispaði í iva og klökkni. Marcel fór at lea og teskaði: »eingin fransmaður er maður fyrri at standa ímóti, tá ið ein so eiggilgur kvinnuendi er fyrri stavn. Hesin er sum gjørdur til at kela.«

»Halt hondunum frá mær,« rópti fyrstodukvinnan. »Tygum eru púra ørur, maður.«

»Tygum máttu verið glað við boðið, litla mín. Eg havi ikki sæð nakra, ið dámligari er at nema við.«

Hon strevaðist við at sleppa sær burtur frá honum, men ong ar staðnis var at fara í brattanum. Hon rópti aftur: »Tygum eru tað ófólkagista ...«, men helst mundi henni dáma? Eg líka sum hoyrði tað á máli hennara. Marcel var isakaldur í látri, og óvitan, ið reið á herðum hansara, helt stuttligt vera. Marcel vendi sær til mín og fortaldi mær so spakuliga, at hann hevði sera heitt blóð.

Eg royndi at krækja meg fast an í grasið, sum niðurdottin akrobatur krøkjur seg í netið. Men helst gjørdi hesin skemtileikur, at vit ikki heilt mistu alt móti. Ovfarakæti er óivað besta lekja móti deyðaða — tí ræður um at gera sovandið. Er tú fyrri nokrum ræðuligum, er tú vælfarin, um tú hevur fivil undir liðini.

(Framhald)